

La síndrome Andreu Nin

«Sortim d'unes municipals i sobrevola un gas de derrota. Mirem el futur i hi ha boirina de desfeta. La gran arma de destrucció massiva que té l'Estat és el temps»

Penso. I recordo que ara fa 82 anys (16 de juny de 1937) segresten Andreu Nin. A la Rambla, davant la porta del seu partit: el POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista). L'agafen agents del proto KGB: La NKVD, la policia secreta soviètica. Així és aquella Barcelona, aquella Catalunya: controlada amb un joystick arbitrari a distància, des de Moscou, pel ludòpata sanguinari Stalin.

L'URSS roig sang s'entrena pintant Catalunya i Espanya: no li interessa la Guerra només vol crear franquiciats de fàbriques que tenyeixin de vermell totalitari tota Europa. I aquí xiulen: el PCE (Partit Comunista d'Espanya) i el PSUC (Partit Socialista Unificat de Catalunya) consenteixen, atien, aplaudeixen el segrest de Nin i la purga contra qualsevol criatura que no sigui de la tonalitat de roig que ells diuen que és el roig veritable. El que queda per explicar, el que queda per saber... Poques lliçons, camarades. Poques. Però, on és Nin? Nin: traslladat a Madrid. Torturat. Executat. On és el seu cos? On està enterrat? On és Nin? Silenci.

La de Nin és una història molt catalana: trista, dolorosa, melangiosa, invisible, amagada, oculta, apartada, menyspreada, humiliada... Un antisistema lluitant contra el sistema injust d'amics i enemics. Contra tot. La vida versus la mort. Som un gènere clàssic. Un *blockbuster mainstream* existencial. Ja ho diu Josep Pla, que coneixia bé a Nin: "Com a bon català havia jugat la carta de perdre". Sempre perdre. Sempre perdre quan s'ha de guanyar. Quan es va deixar de guanyar per començar a perdre? Com es deixa de perdre? Com es deixa de perdre, sempre.

Sortim d'unes eleccions municipals i sobrevola un gas de derrota. Mirem el futur i hi ha boirina de desfeta. El temps, la meteorologia és sempre de venciment. Anem fent. Però anem fent amb espardenyas de destrossa. Passa el temps. I la gran arma de destrucció massiva que té l'estat espanyol és el temps. Com que Catalunya és una hipòtesi que sempre, permanentment, crònicament s'ha de demostrar, la solució, momentània, de l'estat és la bomba nuclear del temps: allargar, estirar, ajornar, posposar... Alhora que la segadora temporal, de doble fulla, també talla Catalunya i els catalans.

Comèdia és tragèdia més temps, diuen des dels temps del garden center d'Adam i Eva, la serp i la poma i l'aspirina. Potser el més urgent que li cal a aquest país és fer un manual, un tutorial, un llibret: Derrotes per a *dummies*. Almenys podríem crear una indústria de llibres d'autoajuda. Podem parlar de qualsevol tema. El català és sempre un Andreu Nin segrestat i executat per altres. Potser només la lobotomia ens pot donar una explicació del dia que ens van canviar el cervell. Perquè la sang, roja, ho és per a tothom.